

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 50 stemte for, 58 imod.

Ændringsforslag nr. 2-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 43: Forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomstskat samt kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat for personer m.v. (Præcisering af sidste rettidige indbetalingsdato med hensyn til indbetaling af foreløbig skat).

Af Morten Homann (SF) m.fl.
(Fremsat 12/10 2006. Første behandling 17/11 2006. Betænkning 13/12 2006. Ændringsforslag nr. 2-4 af 9/1 2007 uden for betænkningen af Morten Homann (SF)).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af Morten Homann (SF).

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 14:**Forespørgsel til udenrigsministeren:**

»Vil udenrigsministeren redegøre for udviklingen i The Euro-Mediterranean Partnership, herunder for konklusionerne ved den seneste konference, der afholdtes den 2.-3. december 2003 i Napoli?«

Af Morten Messerschmidt (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Mia Falkenberg (DF), Martin Henriksen (DF), Pia Kjærsgaard (DF), Hans Kristian Skibby (DF) og Peter Skaarup (DF).
(Forespørgslen anmeldt 27/10 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 7/11 2006).

Begrundelse**Morten Messerschmidt (DF):**

Tilhængerne af EU vil gerne skabe det indtryk, at EU's udbygning er den eneste løsning på Europas problemer. Det er et synspunkt, som deles af stadig færre europæere. Mens handelspolitisk samarbejde sådan generelt kan være et gode, er EU's grundlæggende problem, at eliten i Bruxelles vil styre alt og derfor vil gøre alle ens. Når magthaverne begynder at skabe et stort, ved de godt, at forskellighederne i rigets enkelte dele er en trussel. Derfor skal der samles et forenet Storeuropa, og det kan kun bygges på en opløsning af nationalstaterne og de nationale kulturer.

Det er i denne sammenhæng, at The Euro-Mediterranean Partnership skal ses, et forsøg på at skabe et islam-europæisk samarbejde, hvor kristendom, islam, hvor national identitet, hvor landenes særpræg blandes sammen, og hvor europæerne røves ud af deres nationale tilhørsforhold. Det ønsker vi i Dansk Folkeparti ganske enkelt ikke skal ske. Vi ønsker at stoppe det samarbejde, som i øjeblikket pågår, om at lave fri arbejdstagerbevægelighed, fri udveksling, fri indrejse og udrejse imellem de nordafrikanske stater og EU-medlemslandene.

Det er på den baggrund, at vi har stillet den her forespørgselsdebat for at høre, hvad regeringen kan sige om det pågående arbejde, og om ikke regeringen nu måtte dele de synspunkter, som Dansk Folkeparti har tilkendegivet. Tak.

Kl. 14.40

Besvarelse

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Vi deler ikke hr. Morten Messerschmidts bekymring, for der er ikke tale om, at der bliver fri bevægelighed for arbejdskraften. Det foregår under ordnede forhold, hvor det er afhængigt af, hvad det danske arbejdsmarked efterspørger. Så det giver altså ikke nogen fri bevægelighed for arbejdskraften, og der kommer heller ikke fri ind- og udrejse. Derfor kan vi gøre debatten kort og sige, at det, som hr. Morten Messerschmidt bygger på – det er jo en ærlig sag at tage fejl – altså ikke eksisterer i det samarbejde. Men jeg vil godt benytte anledningen derudover til at forklare lidt om samarbejdet, og det giver det jo en udmærket anledning til.

Euro-Middelhavs-partnerskabet er EU's forum for samarbejde med EU's nabolande syd og øst for Middelhavet. Gennem vores engagement i Euro-Middelhavs-partnerskabet arbejder vi for at fremme reformprocesser, der er igangsat af aktører i regionen. Mere konkret arbejder vi for styrkelse af frihedsrettighederne og god regeeringsførelse, udvikling af videnssamfund og uddannelse samt fremme af ligestilling og kvinders deltagelse i samfundslivet. Det er elementer, som jeg går ud fra Dansk Folkeparti støtter.

Euromed-partnerskabet har altså været en succes. Vi har her en mekanisme for et særdeles omfattende samarbejde med otte arabiske lande, Tyrkiet og Israel. Specielt Israels deltagelse gør dette samarbejde så meget desto mere interessant, idet Euro-Middelhavs-partnerskabet er det eneste forum, foruden FN naturligvis, hvor Israel og de arabiske lande mødes på ministerniveau. Samarbejdet bygges på Barcelonadeklarationen fra 1995, som blev bekræftet af stats- og regeringscheferne på et topmøde i Barcelona i november 2005.

Det politiske og sikkerhedsmæssige område udgør det første af fire hovedområder i Middelhavspartnerskabet. Inden for rammerne af Euromed-samarbejdet drøftes konflikten mellem Israel og de arabiske lande. I 1995 havde Israel visse formelle kontakter med sine naboer, men i

dag er dette forum unikt. Parterne har mulighed for at fremføre deres synspunkter, klager og krav.

Det har imidlertid aldrig været hensigten, at Mellemøstkonflikten skulle løses inden for rammerne af Middelhavspartnerskabet. Derimod har partnerskabet til formål at skabe en generel forbedring af forholdene mellem alle de lande, som deltager i partnerskabet.

Det andet hovedområde i Euromed-samarbejdet er etableringen af et område for fælles økonomisk udvikling, og det er jo det, hr. Morten Messerschmidt givetvis interesserer sig for. Der er tale om et bredspektret samarbejde, der bl.a. omfatter fremme af økonomiske og administrative reformprocesser i Euromed-landene, forbedring af investerings- og erhvervsklimaet, udvikling af integrerede transport-, energi- og telekommunikationsnetværk og tilnærmelse af Euromed-landenes lovgivninger til EU's standarder.

Jeg vil fremhæve den politiske målsætning om et frihandelsområde i 2010 som en god målsætning, der tjener vore nabolande i Middelhavet såvel som vore egne økonomiske interesser, men jeg vil godt gøre det klart, at det næppe nås i 2010.

Ud fra en sikkerhedspolitisk såvel som en udviklingspolitisk synsvinkel er der god grund til at støtte øget frihandel som middel til økonomisk fremgang og politisk stabilitet i dette vigtige nærrområde for Europa, og jeg er også sikker på, at Dansk Folkeparti er enig i, at det af hensyn til at undgå illegal indvandring er meget vigtigt med økonomisk fremgang og politisk stabilitet i dette område. Det bidrager vi altså til gennem samarbejdet.

Arbejdet med at realisere frihandelsmålsætningen er bredspektret. Siden Barcelonaprocesens etablering i 1995 har samarbejdet mellem EU-landene og partnerlandene medført gode resultater. Jeg vil særlig fremhæve liberaliseringen af handel med industrivarer, som indebærer toldfri adgang til hinandens markeder.

Ud over toldophævelsen har samarbejdet medført betydelige fremskridt gennem afskaffelse af de såkaldt kvantitative restriktioner, som jo er særlig vigtige på tekstilområdet. Man har fået ophævelse af ikketoldmæssige hindringer samt større gennemsigtighed og forudsigelighed i den måde, hvorpå vore partnerlande anvender og gennemfører de handelspolitiske instrumenter.

Skuer vi fremad, indgår også den gradvise liberalisering af landbrug og tjenesteydelser samt etablering og oprettelsen af en twist and twist-bilæggelsesmekanisme som vigtige målsætninger for Euromed-samarbejdet om frihandel. Kommissionen fik i november 2005 mandat til at påbegynde disse forhandlinger, men hr. Morten Messerschmidt bedes bemærke: fik mandat til. Det vil sige, at det ikke er, som hr. Morten Messerschmidt siger, at Kommissionen bare kan gøre, hvad den vil. Den skal faktisk have et politisk mandat, og det får den af ministerkredsen.

På landbrugsområdet er status, at vi afventer Kommissionens nærmere redegørelse for, hvordan forhandlingerne skal munde ud i en liberalisering af landbrugsprodukter og forarbejdede landbrugsprodukter, med undtagelse af en række følsomme produkter og fiskeriprodukter.

Lad mig i øvrigt i denne sammenhæng slå fast, også for at undgå en misforståelse senere i debatten, at EU siden den 24. december 2005 ikke har ydet eksportstøtte ved eksport af levende kvæg beregnet til slagting i modtagerlandet. Der ydes nu alene eksportstøtte ved eksport af racerene avlskøer, som er højst 3 måneder gamle, samt forskellige typer oksekød.

Kl. 14.45

For så vidt angår tjenesteydelser, der jo også er en af de ting, som hr. Morten Messerschmidt interesserer sig for, og med god grund naturligvis, kan jeg oplyse, at forhandlingerne ikke er indledt, og det vides ikke, hvornår en aftale kan forventes at være på plads.

Tjenesteydelser leveres i vidt omfang, uden at dette indebærer, at tjenesteyderen skal udføre arbejdet i modtagerlandet. Men i en række tilfælde vil tjenesteyderens ophold i modtagerlandet være en nødvendig del af ydelsen, således også i den kommende Euromed-aftale. Men det betyder jo ikke, at der derved er fri indvandring. Det betyder, at en dansk virksomhed, hvis den har brug for en arbejdskraft, der har noget at tilbyde, og som bor i et af Euromed-landene, altså dem, vi har aftale med, kan indgå en aftale med vedkommende. Hvis han kun kan udføre opgaven ved at være i Danmark, så er det i vores egen interesse, at han kommer til Danmark. Det giver ikke dermed nogen familiemæssige rettigheder, og det giver ikke nogen sociale rettigheder for den arbejdstager, som kommer ind og arbejder med en dansk virksomhed. Så det er altså ikke en åben port. Det er i dansk erhvervslivs og danske arbejdsmarkedsvilkårs interesse.

For god ordens skyld vil jeg gerne slå fast, at det altså ikke er en indvandring, vi her taler om. Det drejer sig i hovedsagen om højt kvalificerede specialister, der i deres egenskab af tjenesteydelsesydere og i henhold til erhvervslivets behov vil kunne få tidsbegrænset indrejse- og arbejdstilladelse med henblik på at levere deres tjenesteydelser. Der er altså tale om ordnede forhold, aftalte forhold, og de pågældende får som sagt ikke adgang til eksempelvis sociale ydelser eller familiesammenføring.

Samarbejdet om migration er et andet væsentligt element i Euromed-samarbejdet, som der samtidig med Barcelonaerklæringen i 1995 blev vedtaget et arbejdsprogram for. Der samarbejdes allerede om migrationsstyring og kapacitetsopbygning af Euromed-landenes udlændingemyndigheder. Det er et samarbejde, der både finansieres af EU og af nationale midler, og hvor vi også fra dansk side er aktive. Under EU's grænseagentur, Frontex, arbejdes der også for at sikre et tættere samarbejde med landene i Nordafrika for at forebygge menneskelige tragedier til søs.

I øjeblikket er der eksempelvis diskussioner om samarbejde med Libyen og Marokko. I november 2007 skal der efter planen afholdes en Euromed-ministerkonference om migration. Som tilfældet har været med EU-Afrika-ministermøder om migration og udvikling i november 2006 i Tripoli og ministermøder om migration og udvikling med fokus på Vestafrika i juli 2006 i Rabat, forventer jeg, at også ministerkonferencen i 2007 yderligere vil bringe bl.a. forholdet mellem migration og udvikling på dagsordenen i Euromed-samarbejdet.

Som opfølgning på EU's samlede migrationsstrategi vedtaget af Det Europæiske Råd i december 2005 er der på Det Europæiske Råds seneste møde i december 2006 opnået enighed om, at man i EU vil overveje, hvordan muligheder for lovlig migration kan indarbejdes i EU's eksterne politikker for at udvikle et balanceret partnerskab med tredjelandene. Det er jo det, der drøftes i rådet for justits- og indenrigsministre i dag i Bruxelles.

En sådan ordning ville i givet fald skulle tilpasses specifikke arbejdsmarkedsbehov – altså specifikke arbejdsmarkedsbehov – og Det Europæiske Råds konklusioner gør det klart, at medlemsstaternes kompetence skal respekteres. Hverken Det Europæiske Råds konklusioner eller Euromed-samarbejdet indebærer således nogen forpligtelse, der ændrer på det for Danmark

fundamentale punkt om, at arbejdskraftindvandring skal være baseret på arbejdsmarkedets behov, og at det er Danmark selv, der fastlægger antallet af indvandrere, der gives opholds- og arbejdstilladelse. Så hr. Morten Messerschmidt kan sagtens stemme for det: Vi bestemmer selv.

Det tredje hovedområde for samarbejdet er, at vi gennem Euromed-partnerskabet har etableret en platform for fremme af værdier, som EU og partnerlandene er enige om. Der gælder demokrati, retssamfund og respekt for menneskerettigheder samt ligestilling, som alle er forudsætninger for økonomisk vækst, social tryghed og i sidste ende for fredelig sameksistens mellem de 35 lande, der deltager i partnerskabet.

Gennem det interkulturelle samarbejde, som bl.a. finder sted inden for rammerne af Anna Lindh Foundation, kan vi fra dansk side kæmpe imod racisme, fremmedhad og antisemitisme. Saglige og hæderlige oplysninger om hinandens kulturer udgør samtidig et vigtigt element i kampen mod terrorisme og ekstremisme.

EU har indgået associeringsaftaler med samtlige partnerlande. Aftalerne danner rammerne om forhandling om liberalisering af handel med varer, tjenesteydelser og kapital. Men aftalerne fastslår samtidig, at samarbejdet baseres på respekt for demokrati og grundlæggende menneskerettigheder.

EU har indgået aftaler med samtlige partnerlande. Aftalerne med Tunesien, Marokko, Israel, Jordan, Egypten, Algeriet og Det Palæstinensiske Selvstyre er trådt i kraft. Forhandlingerne med Syrien er afsluttet, men aftalen er endnu ikke undertegnet på grund af den politiske situation, og derfor udgør aftalen et incitament til Syrien om at ændre sin politik i regionen for at kunne få aftalen underskrevet.

Kl. 14.50

Samarbejdet mellem disse lande udfolder sig altså dels gennem Euromed-partnerskabet, som er et multilateralt forum, dels gennem EU's bistandsprogram for middelhavspartnerlandene, det såkaldte MEDA, som siden årsskiftet er blevet til den europæiske naboskabspolitik, og som i fremtiden kommer til at danne rammen om de bilaterale landes specifikke aktiviteter.

Hvad er der så sket i partnerskabet siden december 2003? Den vigtigste begivenhed i den mellemliggende periode var stats- og regeringschefernes vedtagelse på topmødet i 2005 af et ambitiøst 5-årigt samarbejdsprogram samt vedtagelsen af en adfærdskodeks for bekæmpelse af

terrorismen. Denne kodeks er landene nu i gang med at implementere.

Terrorisme er således ved at udvikle sig til det fjerde samarbejdsområde – og det kan vi jo alle være interesserede i – og det er blevet meget stærkt bekræftet på udenrigsministermødet i november 2006, som jeg er sikker på at hr. Morten Messerschmidt også har læst om i papiret fra det udenrigsministermøde i Finland.

Med hensyn til menneskerettigheder, demokrati, ligestilling og styrkelse af civilsamfundene er der i årenes løb blevet holdt en række møder på såvel embedsmandsniveau som på politisk niveau. I 2006 gennemførtes anden session af EMPA, som står for Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly, altså en parlamentarisk forsamling, hvor Folketinget jo også deltager. Der har været en række møder for civilsamfundene og en konference om styrkelse af kvinders stilling i samfundet. Derudover har der været en række andre møder bl.a. om uddannelse og forskning. På migrationsområdet har der været holdt ekspertmøder, og der planlægges et ministermøde i 2007.

Euro-Middelhavs-partnerskabet er således værdifuldt for EU, det er værdifuldt for partnerlandene, for Nordafrika og for Danmark. Regeringen vil arbejde aktivt for at videreudbygge dette partnerskab.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til udenrigsministeren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Messerschmidt.

Det er først nu, forhandlingen indledes, og derfor kan man først efterfølgende få korte bemærkninger.

Forhandling

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal takke udenrigsministeren for hans redegørelse, men jeg synes, der er uklarheder, og at der er ting, som ikke bliver sagt, ting, som er åbenlyse, når man læser konklusionerne fra de topmøder og de konferencer, som har været holdt.

Det er jo helt sikkert, at føderalisterne i Europa i øjeblikket føler sig trængt, de føler sig ramt af realismen, netop det, at europæerne ikke ønsker en superstat i Europa, ikke ønsker det Europas forenede stater, som eliten i Bruxelles så inkarneret søger at skabe. Senest har vi selvfølgelig set det eksemplificeret ved forfatningens

fald. Det anerkender man naturligvis ikke, men arbejder videre på at gennemføre projektet, in casu arbejder Tyskland i øjeblikket på at gennemføre forfatningen.

Så grundlæggende er udviklingen i EU den, at man fortsat bevæger sig i retning af et føderalt Europa, en føderal model. Men det kan kun bygges på en opløsning af nationalstaterne og af de nationale kulturer.

Derfor er et led i EU's magtkoncentration at gøre os alle nationalt hjemløse, at skabe et multikulturelt Europa. Når vi alle er usikre på vores kultur og vores tilhørsforhold og de nationale fællesskaber er nedbrudt, er vejen åben for imperiebyggerne, og så er demokratiet kun en formel skal uden nogen reel betydning.

Det er på den baggrund, Dansk Folkeparti udtrykker skepsis over for The Euro-Mediterranean Partnership. Jeg vil blot henvise til erklæringen fra 2003 fra Napoli, som jeg er sikker på udenrigsministeren har ved sin side, og der kan han på side 2 læse punkt 7, som meget klart indikerer, at det, der er endemålet, er, at de nordafrikanske lande kan optages i et samarbejde om det indre marked, herunder altså om fri udveksling af arbejdstagere.

Mens Dansk Folkeparti selvfølgelig er fuldstændig enig med udenrigsministeren i, at frihandel generelt er en god ting, må vi altså sige klart fra over for tanken om de facto at lade lande som Tunesien, Marokko, Egypten og andre blive optaget i et samarbejde om fri adgang til EU's medlemslande.

For det første er disse lande forbundet med så mange problemer kulturelt, religiøst og økonomisk, at det bør være et rent dansk anliggende, hvem vi vil invitere ind i Danmark. For det andet oplever vi jo overalt i EU stigende spændinger netop i forhold til den voksende islamiske indvandring og til den store befolkningstilvækst blandt muslimer.

Kl. 14.55

Vi står over for et kultursammenstød. Hovedparten af muslimer vil ikke acceptere vores kultur, og hovedparten af europæere vil ikke acceptere den muslimske kultur. Der lever som bekendt mennesker med alverdens religioner i Europa, men problemerne eksisterer alene i forhold til den religion, som tror, at den har ret til verdensherredømmet, og som har fostret en fundamentalistisk terrorisme, der med vold og mord vil besejre den udviklede verden. Den holdning, den politik og disse mennesker kan og vil vi ikke leve med inden for vore egne grænser.

EU ser imidlertid multikulturalismen som den endelige opløsning af europæernes førstefødselsret til deres fædrelande og som det, der skal skabe vejen for, at den endelige magt kan overdrages til Bruxelles, og derfor skal Nordafrika integreres i Europa. EU's magthavere vil, at vi bøjer os for den nye islamfascismes fremtrængen. Desværre er det kendsgerningen, at der vil blive muslimsk flertal i en række af Europas storbyer inden for de næste 10-15 år, og selv hvis islamisterne skulle være i mindretal, vil det alligevel være dem, der sætter dagsordenen.

Den islamiske befolkningsekspllosion er den afgørende trussel imod Europas fred og frihed i de næste årtier. Vi står over for en kamp, som skal vindes, og her er EU med sit partnerskab, der skal sigte mod fri udveksling af befolkninger over Middelhavet, imellem EU og Nordafrika, ikke en del af løsningen, men en del af problemet.

EU vil nedbryde nationerne, og Dansk Folkeparti kender det nationale sammenholds betydning. Vi vil styrke det. Danmark tilhører danskerne, og det skal hverken en katastrofal indvandringspolitik fra EU's side eller de føderalistiske utopier nogen sinde have lov til at ændre på.

Derfor skal jeg på vegne af min folketingsgruppe, DF, fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget udtrykker bekymring over, at samarbejdet mellem EU og de sydlige middelhavslande i The Euro-Mediterranean Partnership ifølge hensigtserklæringerne bl.a. fra ministerkonferencen 2003 i Napoli sigter mod fri bevægelighed af indbyggere. De vestlige lande bør beskytte sig imod indvandringen fra Nordafrika, hvorfor Folketinget vender sig imod, at EU arbejder på at give disse landes indbyggere fri adgang til EU's område.

Endvidere erklærer Folketinget sig skeptisk over for ideen om en EU-Middelhavsfond, der skal fremme dialog mellem kulturer. EU skal ikke på medlemsstaternes vegne føre dialog med den islamiske kultur, men derimod anerkende, at ethvert anliggende i denne henseende hører hjemme i medlemsstaterne, ligesom tanken om, at EU skal give fondsmidler til de nordafrikanske lande, må afvises, så længe landene afholder sig fra at gennemføre de nødvendige

reformer til at sikre demokrati, kvinders ligestilling og ytringsfrihed.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 36).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg tror, jeg kan sige tak til ordføreren. Der har ikke meldt sig nogen til korte bemærkninger. Derfor bliver det Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen, der kommer på talerstolen.

Birgitte Josefsen (V):

I Venstre er vi af den opfattelse, at det er god politik, god skik og god tone at have et godt samarbejde og et godt forhold til sine naboer, og overordnet set er det jo det hovedbudskab, der er i det samarbejde, der er etableret imellem EU-landene og middelhavslandene. Op gennem tiden har der været en tæt relation imellem enkeltstående EU-lande og middelhavslandene, men fra 1995 har vi kunnet konstatere, at der er etableret et organiseret samarbejde.

I Venstre mener vi, at den holdning, der ligger i Barcelonadeklarationen, er den, der har vist den gode vej. Vi kan vel godt betegne det samarbejde, der har udviklet sig siden 1995, som en succes.

Kl. 15.00

Samarbejdet mellem EU og Middelhavslandene er etableret, og der er fokuseret på at udvikle nogle positive og konstruktive samarbejdsflader. Jeg har især hæftet mig ved fem hovedpunkter: Der fokuseres på et samarbejde, der retter sig mod det politiske og det sikkerhedsmæssige; der er et samarbejde, der fokuserer på økonomisk udvikling; der er et samarbejde, der sætter fokus på de værdier, som vi er meget optaget af, nemlig at udvikle demokrati og sætte fokus på menneskerettigheder; og der er et tæt samarbejde i forbindelse med bekæmpelsen af terror.

Det, jeg synes er interessant i den her sammenhæng, er, at vi i det her forum har kunnet se, at der er etableret en fælles adfærdskodeks mellem de arabiske lande og Israel, og så er der ikke mindst sat fokus på at styrke kvindernes ligestilling. Ved at holde fokus på disse hovedområder håber vi i Venstre, at det vil føre til, at bl.a. de sociale forskelle mellem lande nord og syd for Middelhavet udlignes.

Hidtil har EU's rolle i samarbejdet drejet sig meget om det økonomiske samarbejde. Og det

er jo ikke nogen hemmelighed, at EU som donorland er en økonomisk sværvægter i Middelhavspolitikken og er blevet en betydelig og afgørende faktor med hensyn til at styrke den økonomiske udvikling i regionen. Jeg er sikker på, at fremtiden i højere grad vil komme til at dreje sig om at sætte fokus på det sikkerhedspolitiske i området, men også om stadig væk at have fokus på at udvikle den økonomiske vækst. Samarbejdet, der er etableret, sætter stor fokus på at få oprettet et frihandelsområde så hurtigt som muligt. En liberalisering af handel med varer og etablering af et frihandelsområde ser vi som en positiv udvikling, så set fra Venstres stol er det her et positivt samarbejde.

Det, vi har hæftet os ved at der er lavet aftale om imellem EU-landene, er jo, at det samarbejde, der skal pågå, alene skal handle om, at højtuddannede specialister kan bevæge sig fra Middelhavslandene og ind i EU og levere tjenesteydelser. Det er en positiv udvikling.

Det arbejde, der er iværksat for at bygge videre på de tiltag, som jeg har været inde på, håber vi vil videreudvikle sig. Vi er ikke så optaget af det, der er pågået indtil nu, men er mere optaget af det, der skal pågå fremadrettet. Derfor håber vi, at den strategi, som EU-landene i fællesskab har lagt for dagen, vil føre til en yderligere positiv udvikling og et samarbejde imellem EU og Middelhavslandene.

Jeg vil gerne i forbindelse med denne forespørgsel på vegne af Venstre og Det Konservative Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget noterer sig regeringens redegørelse for udviklingen i Euro-Middelhavs-partnerskabet de seneste år, herunder vedrørende etablering af et frihandelsområde mellem EU-landene og partnerlandene.

Folketinget opfordrer regeringen til aktivt at bidrage til en styrkelse af Euro-Middelhavs-partnerskabet med særligt fokus på etablering af et frihandelsområde, samarbejde om migration samt gennemførelse af politiske, økonomiske og sociale reformer i partnerlandene.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 37).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er en kort bemærkning fra hr. Messerschmidt til ordføreren, værsgo.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det, der får mig til at til at tage ordet, er, at jeg sådan set kan være enig med fru Birgitte Josefsen i, at frihandel er en god ting. Det vil alle jo vide at Dansk Folkeparti har støttet både i WTO-sammenhæng og i andre sammenhænge.

Kl. 15.05

Jeg kunne sådan set bare godt tænke mig at vide, hvad det er, der får fru Birgitte Josefsen til, når nu vi har erklæringen fra mødet i Napoli, at tro, at det her alene handler om udveksling af varer og tjenesteydelser? Hvis man læser punkt 7, tales der jo netop om det indre marked, ikke bare om frihandel, men om det indre marked. Og hvis man skal forstå det indre marked i EU-sammenhæng sådan ud fra traktatens artikel 28, handler det jo ikke bare om varer, det handler også om arbejdstagere, om personer. Derfor ville jeg gerne have, om fru Josefsen kunne kommentere på det.

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Jamen det billede, jeg ser for mig, er, at personer med specialviden kan bevæge sig ind i EU-landene og levere deres tjenesteydelser, i forbindelse med at man har indgået en aftale med et land i EU-landene.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jamen jeg synes, det er interessant, hvad det er for et billede, fru Josefsen ser for sig. Jeg vil bare gerne vide, hvor billedet sådan set kommer fra. Hvem er maleren, hvis man kunne sige det sådan lidt malerisk? Hvad er det for en artikel, det bygger på?

De begrænsninger ser jeg ikke i den her erklæring. Tværtimod ser jeg en meget udogmatisk tilgang til det, hvor man siger: Det indre marked er en god ting, det skal vi også have Nordafrika til at have. Og jeg kan være enig. Alle ved jo, at Dansk Folkeparti har været med til at lave greencardordning og den slags, for at vi kan få højtuddannede specialvidende folk ind i Danmark. Alt det er fint, og det kunne jeg såmænd også synes var godt. Men hvor er den begrænsning i erklæringerne? Jeg ser den ikke nogen steder, og derfor ville jeg være glad for, om fru Josefsen kunne belære mig.

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Jeg har sådan set ikke nogen interesse i at belære hr. Morten Messerschmidt om noget som helst. Det, jeg bygger mit udsagn på, er den debat, der pågår i EU, og de drøftelser, der er i EU-sammenhæng om frihandelsdebat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger jeg tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Mette Gjerskov.

Mette Gjerskov (S):

Folketinget har besluttet at opprioritere EU's Middelhavssamarbejde, og det synes vi Socialdemokrater er vældig positivt. Det er vigtigt, at vi sikrer en tæt og god dialog med EU's naboer mod syd. Derfor stemmer vi faktisk også gerne for forslaget til vedtagelse fra Venstre, og derfor må jeg sige til Dansk Folkeparti: Slap nu af.

Det er sådan, at ikke mindst sagen om Muhammedtegningerne har vist os, at der er behov for en styrket dialog og forståelse mellem landene både nord og syd og øst for Middelhavet. Samtidig giver samarbejdet os en unik mulighed for at bidrage til en dialog i den israelsk-palæstinensiske konflikt, hvad der jo også er væsentligt, netop fordi begge parter er repræsenteret i det. Det er de jo ikke så forfærdelig mange andre steder. Det er ikke, fordi jeg siger, at vi kan løse konflikterne, hverken den israelsk-palæstinensiske eller så mange andre, i den her kontekst, men det, det handler om, er at have et forum, hvor vi kan bidrage til at skabe et klima, hvor der er dialog og gensidighed.

Middelhavspartnerskabet giver os en mulighed for at samarbejde om politik og sikkerhed – som mere og mere også går over i terrorismebekæmpelse – ikke mindst på de tre hovedområder, som vi jo kender, og som handler om økonomi, kulturelle og sociale forhold og også herunder om ligestilling; jeg synes faktisk, at det fremgår tydeligt af konklusionerne fra den seneste konference med udenrigsministre i 2003 i Napoli, som forespørgslen jo især henviser til, og hvor man drøftede en lang række samarbejdsområder som handel og kultur og miljø og terrorismebekæmpelse og mange, mange andre områder, som er særdeles relevante.

Der ligger også et klart mål om at tilpasse sig hinanden på det handelspolitiske område, og det har jeg altså meget svært ved at se som et problem. Vi vil gerne påvirke vores naboer, så vi får mere fred, stabilitet og økonomisk udvikling,

og så de får det. Vi vil gerne sikre menneskerettigheder, ligestilling for kvinder og alle de ting, der kendetegner vore vestlige demokratier og vores grundlæggende værdier.

Det at åbne vores markeder for varer og i et vist omfang også for tjenesteydelser har altid været et instrument, vi har benyttet. Det afgørende for os i forbindelse med tjenesteydelser er selvfølgelig, at de mennesker, som i givet fald måtte komme hertil for at arbejde, skal overholde vores regler for løn- og arbejdsvilkår.

Det skræmmebillede, som Dansk Folkeparti tegner af sådan et islam-europæisk samarbejde med fri bevægelighed over grænserne, er jo helt hen i vejret. Det står ikke nogen steder i papirerne, og jeg kan ikke forestille mig, at det nogen sinde ville kunne blive vedtaget i Europa; altså, det er et eller andet, som Dansk Folkeparti selv har opfundet.

Kl. 15.10

I Socialdemokratiet er vi voldsomt glade for, at de her udenrigsministre i 2003 tog det vigtige emne migration op, og at de konstaterede, at migration kan være en positiv faktor for den socio-økonomiske vækst i hele regionen, hvis det bliver håndteret korrekt.

Samtidig gjorde de det klart, at de i fællesskab ville bekæmpe illegal migration, og det er jo netop her, vi har den store udfordring, som Middelhavspartnerskabet også kan bidrage til at løse, nemlig årsagen til, at mennesker migrerer. Især i de sydlige EU-lande opleves der jo et indvandrerpres fra de nordafrikanske lande; det er vi jo ikke uenige om. Men det, vi skal sikre, er, at vi er med til at skabe udvikling i de nordafrikanske lande, den udvikling, som er hele forudsætningen for, at mennesker kan få en tryk og økonomisk sikker fremtid i deres eget land. Det er jo i høj grad det, det her drejer sig om.

Så vi Socialdemokrater ønsker ikke noget Fort Europa – for europæernes og resten af verdens skyld. Samarbejdet med vores naboer omkring Middelhavet er netop en måde at undgå et Fort Europa på, så vi bakker helhjertet op om Middelhavspartnerskabssamarbejdet. Vi ville såmænd også gerne være gået endnu videre end den vedtagelse, som ligger i dag, men vi bakker op om den, og det er altså den vedtagelse, der er fremsat af Venstre, jeg taler om, ikke den, der er fremsat af Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Nu fornåm man næsten en smule håb, men så skulle det straks dementeres. Men der er jo, synes jeg, ikke noget opsigtsvækkende i det, som fru Gjernskov siger, for det ligger sådan set fuldstændig i forlængelse af den socialdemokratiske EU-politik generelt – og det er ikke for at rose fru Gjernskov, det er sådan set bare for at slå det fast.

Men når nu man taler om den her dialog, den her interkulturelle dialog, og vi så ser på den krise, som fru Gjernskov netop nævner, altså tegningens krise, vil jeg gerne spørge, om hun virkelig synes, det var så betimeligt, at EU skulle repræsentere Danmark i de der større kriser.

For i langt størstedelen af den tid, Muhammedkrisen varede, var det jo ikke en klippefast ståen fast på, at ytringsfriheden er ukrænkelig; det var jo nærmest eftergivenhed over for de muslimske krav, man så fra EU's side, ikke kun fra folk i Europa-Parlamentet, som jeg tror fru Gjernskov kender, men altså også fra andre permanente instanser under EU.

Så ville det måske ikke være mere fornuftigt, om man rent faktisk fastholdt den dialog i medlemsstaterne i stedet for at lægge den over i EU-sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Mette Gjernskov (S):

Jeg vil starte med at glæde mig over, at også Dansk Folkeparti synes, at Socialdemokratiet har en konsistent EU-politik, og at det her ligger i klar forlængelse af vores EU-politik, for det gør det selvfølgelig. Det er også derfor, jeg i forbindelse med hele spørgsmålet om Muhammedtegningerne bare må sige: Vi har brug for en dialog. Vi har brug for en dialog mellem Danmark og muslimske lande og alle andre lande i verden; vi har brug for en dialog via EU. Vi har brug for alle de dialogområder, vi overhovedet kan få. Derfor er det nemmeste da at starte med at tale med naboerne, og det er jo det, der er det helt perfekte ved Middelhavssamarbejdet, nemlig at der netop er nogle naboer, som har nogle gensidige interesser, og som har brug for den her dialog. Så jeg har stadig væk svært ved at se problemet.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg medgiver meget gerne, at der er en konsistent EU-politik fra socialdemokratisk side; det er en fast vej. Problemet er, at det er den gale vej, men det skal vi ikke komme nærmere ind på.

Det, jeg gerne vil spørge om, er, om fru Gjernskov ikke er enig i, at den dialog, som hun taler om, som EU fører over for muslimerlandene i Afrika, jo er eftergivenhedens dialog. Det er det, vi er ude i. Vi er ude i, at vi nærmest skal være en undskyldning for os selv. Vi skal undskylde for, at kønnene har ligeberettigelse i Europa. Vi skal undskylde for, at vi har ytringsfrihed, fordi vi sandelig skal vise respekt over for denne mægtige kultur, som i øvrigt ikke rigtig har præsteret noget de sidste 1.000 år.

Det er jo den linje, som EU lægger for dagen, når det kommer til de internationale forhandlinger, og der må jeg sige, at jeg og Dansk Folkeparti er meget betænkelige ved, at der skal skabes sådan en helt ny institution, hvor vi skal sidde og udveksle erfaringer med andre kulturer.

Det, der skal siges til Mellemøsten, og det, der skal siges til Nordafrika, er, at deres kultur fører til undergang, den fører til fattigdom og stagnation. Den eneste vej, der er her i verden, er moderniseringens vej, det er oplysningens vej, og det er verdslighedens vej. Det er os, der har fundet den rigtige model, det er ikke muslimerlandene.

(Kort bemærkning).

Mette Gjernskov (S):

Jeg tror ikke, jeg kan sige ret meget andet til Dansk Folkepartis ordfører, end at jeg synes, at det er noget sludder. Jeg synes ganske enkelt, at det er noget sludder, han står og siger. Jeg synes, at Dansk Folkepartis ordfører prøver at male et skræmmebillede op, som ikke findes.

Jo, vi har nogle dialogudfordringer med mange lande i verden, og ja, nogle af dem er muslimske, og det er det, og så er den bare ikke længere.

Kl. 15.15

Den eneste måde, vi nogen sinde får en ordentlig dialog med befolkninger på, er ved at behandle dem ligeværdigt; det er det, man gør med mennesker i en dialog. En dialog handler ikke om at sige: I har fuldstændig forfejlet ethvert kulturgrundlag, ethvert livsgrundlag, ethvert grundlag for jeres lande. Nu skal I bare høre her, vi har en pakkelse, I kan lige få en kopi af den danske grundlov, og så kan I gøre,

som vi gør. Sådan mener vi ikke i Socialdemokratiet at verden er.

Verden er sådan, at man sætter sig ned som ligeværdige partnere og har en dialog, og det synes jeg er meget positivt i forbindelse med hele Euro-Middelhavs-samarbejdet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, fru Helle Sjelle, komme på talerstolen.

Helle Sjelle (KF):

For Det Konservative Folkeparti står vores EU-samarbejde som en hjørnesten i forbindelse med, hvordan vi skal agere i en globaliseret verden. Takket være EU er der blevet skabt fred og stabilitet i Europa, og vi har en udmærket dialog med landene omkring os.

Det er faktisk også fred og stabilitet, der er formålet med Euro-Middelhavs-partnerskabet, som Dansk Folkeparti i dag har efterspurgt at få en status på.

Partnerskabet dækker, som udenrigsministeren allerede har redegjort for, over EU's samarbejde med vores nabolande syd og øst for Middelhavet, og det er et vigtigt element i regeringens Arabiske Initiativ. Partnerskabet er med andre ord et middel, hvormed vi i EU forsøger at udbrede nogle reformprocesser i Nordafrika og Mellemøsten. Vi forsøger bl.a. at styrke de basale frihedsrettigheder og sikre en ordentlig regeringsførelse.

Der har, siden partnerskabet blev skabt, været et frugtbart samarbejde, et samarbejde, der bl.a. omfatter Israel og Tyrkiet, hvilket jo er ganske interessant.

I alt samarbejdet der i partnerskabet på fire nøgleområder, nemlig det politiske område, det økonomiske område, det socialt-kulturelle område og ikke mindst et område, som vi synes er meget vigtigt: kampen mod terrorisme. Det vil sige, at partnerskabet gerne skulle bidrage til at skabe en generel forbedring af forholdet mellem Israel og de arabiske lande, men så sandelig også mellem alle de øvrige lande, som deltager i det her partnerskab.

Samtidig styrker partnerskabet de økonomiske og administrative reformprocesser samt investerings- og erhvervsklimaet mere generelt, ligesom det fungerer som en platform for at fremme de værdier, som jo bl.a. hr. Morten Messerschmidt har efterspurgt, som demokrati, retssamfund og respekt for menneskerettigheder, idet den kulturelle dialog også er indbefattet.

For at udbrede demokrati og ytringsfrihed har EU samtidig indgået såkaldte associeringsaftaler med samtlige partnerlande. Aftalerne fastslår, at samarbejdet baseres på respekt for demokrati og grundlæggende menneskerettigheder. Endelig er der i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme vedtaget et ambitiøst arbejdsprogram og en adfærdskodeks, som partnerlandene nu er i gang med at implementere og omsætte til handling.

Partnerskabet er altså efter vores opfattelse et godt redskab til at fremme dialogen og demokratiet i regionen, hvilket er til gavn for os alle, og derfor bakker vi op om den fortsatte udbygning af partnerskabet.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Når nu den konservative ordfører taler om kulturel dialog, kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre, hvad det præcis er, der ligger i det.

For både i forbindelse med Tyrkiet, som ordføreren taler om, og Euro-Mediterranean Partnership har jeg ved flere lejligheder fået en noget nedslående oplevelse, når man netop har talt om interkulturel dialog. Jeg husker, hvordan jeg under et møde i Tyrkiet med Erdogans folk, altså præsidentens folk, meget klart har fået at vide, at ytringsfrihed kan være godt, så længe det altså underlægges de dogmer, som indeholdes i islam.

Det samme er i øvrigt det, man får at vide, hvis man deltager i møder i den parlamentariske forsamling i det her partnerskab – hvor jeg bl.a. har deltaget i et møde i Tunis – hvor man har fremdraget ytringsfriheden som et dogme, der ikke kan diskuteres. Det er ikke et synspunkt, som sådan set deles af de her landes ledere.

Så derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om fru Helle Sjelle kunne uddybe, hvad det er, hun forestiller sig ved den her kulturelle dialog. Hvad er det, vi kan lære af de her lande? Det er åbenlyst, hvad de kan lære af os, men hvad kan vi lære af dem?

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg ser partnerskabet som et overordnet mål. Der er både et mål med hensyn til, at vi selvfølgelig gerne vil være med til at fremme nogle ting som demokrati og menneskerettigheder. Og der har vi selvfølgelig en interesse i at få dem til at

forstå, at det er vigtigt, at man dyrker de her ting. Så jeg synes, at der er meget i det både for dem og os.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Sidst jeg tjekkede det, var alle EU-lande demokratiske og havde ytringsfrihed og de andre ting, som fru Helle Sjelle nævner. Hvis fru Helle Sjelle ville gå ind og kigge i f.eks. FN's arabiensrapport og i øvrigt i noget, der måske er mere interessant, nemlig The Heritage Foundations nye opgørelse over, hvor der er mest frihed i verden, ville hun se, at netop de lande, som vi taler om her, tilhører et af de områder i verden, der er kendetegnet ved mindst frihed.

Når nu vi har de to meget store kontraster, og man gerne vil have en dialog, vil jeg bare gerne høre i al stilfærdighed: Hvad er det, som fru Helle Sjelle mener at vi skal lære at lytte til fra de her muslimske landes side?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes netop, at det er meget naturligt, at vi, når vi, som hr. Morten Messerschmidt jo også er inde på, har en meget stabil region i form af EU, har en væsentlig interesse og for den sags skyld også en forpligtelse til at få stabiliseret regionen omkring os, altså de nabolande, som bl.a. grænser op til EU. Det har vi alt andet lige jo også en interesse i.

Så kan hr. Morten Messerschmidt jo godt sige, at vi netop er rigtig gode til det her med frihed og demokrati. Jamen så har vi da så sandelig også en forpligtelse til at sige, at der måske kunne være andre steder, hvor mennesker fortjener at have den frihed og det demokrati, som vi faktisk har. Men det er klart, at det jo ikke er noget, vi bare kan komme vadende og pådutte de forskellige mennesker rundtomkring i verden. Det er selvfølgelig noget, hvor man må tage en dialog om, hvordan og hvorledes man bedst indretter sit samfund. Og det synes jeg faktisk er ganske naturligt at man også gør uden at starte den store kulturelle krig mod de befolkningsgrupper, som eventuelt ikke ligefrem har den samme tro, som vi har.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, fru Lone Dybkjær, om at komme på talarstolen.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for talen, som jo helt overordnet redegør for den overordnede udvikling i området og måske knap så meget for de problemer, der uægteligt også er i sådan et samarbejde i området.

For en ordens skyld vil jeg med det samme sige, at Det Radikale Venstre kan stemme for det af Venstre og De Konservative fremsatte forslag til vedtagelse, så det er ikke i de meget overordnede linjer, vi er uenige med udenrigsministeren, men vi synes måske, der er et par problemer, man godt kunne drøfte.

Så er jeg noget mere tøvende over for at takke hr. Morten Messerschmidt for at sætte fokus på området. Det giver os selvfølgelig en lejlighed til at diskutere den her problemstilling i Folketinget, som jo ofte måske er mere optaget af det nordiske samarbejde, end det er af det sydeuropæiske samarbejde med det nordlige Afrika. Men når det så er sagt, må jeg sige, at jeg synes, hr. Morten Messerschmidt er noget langt ude i sine virkelighedsforestillinger, men det er jo sådan set ikke mit problem, det må han rode med selv.

Det, som jeg helt overordnet vil sige, er, at i modsætning til hr. Morten Messerschmidt tror jeg sådan set, at udviklingen går for langsomt og ikke for hurtigt, og det er det, der er problemet. Det er også derfor, vi har så frygtelig mange problemer med en masse, der prøver ulovligt at komme ind i de europæiske områder. Hvis samarbejdet gik hurtigere, tror jeg, at det ville være en langt mere stabil region, og dermed ville der altså også være meget mindre pres på de sydeuropæiske lande og mange færre ulykkelige historier om mennesker, der flygter og omkommer undervejs.

Det Radikale Venstre er og har altid været tilhænger af et internationalt samarbejde, også et EU-samarbejde. Det skyldes jo simpelt hen, at vi i modsætning til Dansk Folkeparti – selv om jeg er ved at give dem for meget kredit i øjeblikket – har en opfattelse af, at vi ikke er en isoleret ø. Vi tror simpelt hen ikke på, at Danmark kan klare sig ved at lukke sig inde i sig selv. Vi tror kun, at Danmark kan klare sig ved at have et internationalt samarbejde, herunder også et EU-samarbejde.

Jeg vil i den sammenhæng godt i forbindelse med netop det med den isolerede ø og den nationale suverænitet citere Østrigs tidligere udenrigsminister og statsminister, Wolfgang Schlössl, for at sige, da han var udenrigsminister, at i

dag betyder et lands suverænitet at være til stede med sin stemme og stemmeafgivning der, hvor beslutningerne om ens land træffes.

Det synes jeg er en meget god, ny definition af, at man skal være der, når andre lande træffer beslutninger, som påvirker ens eget land. På samme måde er EU jo heller ikke en ø, tværtimod, EU har behov for et samarbejde med de omkringliggende lande.

Kl. 15.25

Vi synes, de helt overordnede målsætninger i det samarbejde, vi har på det her område, hvori Barcelonaprocessen indgår, er en god ramme for samarbejdet. Mig bekendt stemte også alle partier for det samarbejde, dengang det blev etableret i 1995, men selvfølgelig er der jo gået en periode siden da. Det skaber nogle rammer for det overordnede politiske og sikkerhedspolitiske arbejde, og herunder vil jeg godt fremhæve det, som udenrigsministeren jo også nævner, nemlig at det er det sted, hvor Israel kan have en dialog med de arabiske lande. Er der noget, der er behov for i øjeblikket, så er det den dialog, der er behov for al mulig støtte til en sådan dialog og ikke for, at man sætter spørgsmålstegn ved den. Vi tror også, som jeg har nævnt, at det økonomiske samarbejde vil være værdifuldt for området og i sig selv vil være med til at løse de store problemer, der er på migrationsområdet.

Så vil jeg også godt fremhæve det, der er kommet til til sidst, og den sidste konference, der har været, nemlig den i november 2006 – det er der i hvert fald nogle der ikke vil være forundrede over – nemlig den ministerkonference, der har været om styrkelse af kvinders rolle i samfundet. Når jeg gerne vil fremhæve den, er det, fordi jeg tror, at netop det at fokusere på kvinderne i det her område er ekstremt vigtigt. Hr. Morten Messerschmidt var jo selv inde på, at kvinderne i et stort omfang er undertrykte, men her er der altså taget et initiativ til at prøve på sætte fokus på kvinderne, og det håber jeg også vil sætte sig nogle praktiske spor.

Om konklusionerne vil jeg sige, at de jo er præget af meget fine ord og overordnede målsætninger, og det skal der jo altså også til. Man ville sikkert også kritisere det, hvis det ikke var der. På den anden side kunne man så godt spørge sig selv om, hvad vi gør meget konkret for at følge det op. Jeg ser, at der i forbindelse med det parlamentariske arbejde er lavet en ad hoc-gruppe, der skal beskæftige sig med kvinder, og det er formentlig, fordi man vil lave den her årlige konference. Det håber jeg meget vi kan følge

op med nogle konkrete initiativer, sådan at vi kan få gang i det samarbejde. Kvinder er i en lang række sammenhænge kulturbærere, og derfor tror jeg det er meget vigtigt, at de kommer med ind i det her arbejde også – og det er ikke noget, der bare går af sig selv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren. Der er ikke nogen, der har meldt sig for korte bemærkninger.

Jo, hr. Messerschmidt har lige et spørgsmål. Hr. Morten Messerschmidt har siddet og tænkt over et eller andet.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg har sådan glædet mig.

Jeg er sådan set fuldstændig enig i det, som fru Lone Dybkjær siger, nemlig at internationalt samarbejde kan være rigtig godt. Jeg er også fuldstændig enig i, at det kan være godt for at styrke kønnes ligestilling, godt for frihandel og den slags, men jeg tror, at det, der adskiller Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti, er dogmatikken. Vi forholder os dybt pragmatisk til de enkelte fora, hvor man nu samarbejder internationalt. Og det vil jeg også gerne bare sådan for en enkelt gangs skyld håbe at De Radikales ordfører måske kunne gøre, altså forholde sig til, at der måske, på trods af at man er glad for det internationale – det er nærmest et dictum i sig selv – godt kan være nogle negative ting, som man kunne diskutere.

Der vil jeg gerne igen vende tilbage til den formulering, som ligger i erklæringen, vi diskuterer her i dag, om fri arbejdstagerbevægelighed. Nu bemærkede jeg, at fru Lone Dybkjær overhovedet ikke nævnte det skisma om højtuddannede folks adgang til EU. Men er fru Lone Dybkjær ikke enig i, at det er et problem, hvis man arbejder henimod et område med fri bevægelighed for arbejdstagere imellem Nordafrika og EU?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til hr. Morten Messerschmidt vil jeg sige, at der var mange ting, jeg ikke nævnte, der var en lang række ting, jeg heller ikke refererede til i forbindelse med hr. Morten Messerschmidts tale. Det skyldes simpelt hen, at 5 minutter har sine begrænsninger, og den begrænsning er altså for stor til, at man kan kommentere hr. Morten Messerschmidts forskellige indlæg her i salen.

Jeg vil godt sige, at jeg ser fuldstændig pragmatisk på det. Fordi man har forskellige holdninger, kan begge parter jo godt være pragmatiske, vil jeg sige til hr. Morten Messerschmidt. Hr. Morten Messerschmidts virkelighedsopfattelse er meget forskellig fra min. Jeg går ind til det her på en fuldstændig pragmatisk måde, og det er også derfor, at jeg lægger meget vægt på samarbejdet vedrørende kvinder, fordi jeg ved, at kvinder i en lang række sammenhænge er undertrykte. Jeg ser ikke noget problem i, at man fremmer det økonomiske samarbejde, herunder handelssamarbejdet. Jeg tror, det går for langsomt. Det er det, jeg ser som et problem. Jeg tror, landene kan have meget glæde af hinanden, og jeg ser heller ikke et problem i, at der kommer andre mennesker til Europa og arbejder sammen med os og for os.

Udenrigsministeren har jo understreget meget nøje, at det er landenes suverænitet og landenes behov, der afgør det, så det kan jeg slet ikke se noget problem i. Men jeg kan i allerhøjeste grad godt se problemer i de her lande, men det er anden snak, det er jo derfor, at vi samarbejder.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg har stor forståelse og respekt for, at fru Lone Dybkjær ikke kan nå at svare på alt på 5 minutter, og derfor får hun selvfølgelig chancen igen. For når hverken regeringspartiet Venstres ordfører eller ordføreren for De Konservative, som også er regeringsparti, har kunnet svare på, hvor i erklæringen det så klart er pindet ud, at det her kun handler om højt specialiseret arbejdskraft, så spørger jeg bare, om ikke Det Radikales ordfører måske kunne svare på det.

Sagen er jo, at allerede i dag har vi med hjemmel i den danske udlændingelovgivning en lang række muligheder for, at folk uden for EU, det være sig både Norge, Schweiz og så selvfølgelig tredjelande, kan komme til Danmark og arbejde. Det er jo noget, vi løbende laver regler for, og det er noget, der sagtens kan skabes, uden at vi skal have et dokument fra The Euro-Mediterranean Partnership, som åbenbart ikke sætter de begrænsninger, som der tilsyneladende er så bred enighed om at der bør være, helt fra Dansk Folkeparti til Det Radikale Venstre, nemlig at vi kun vil have højt specialiseret arbejdskraft, så vi rent faktisk har noget at byde på, og ikke en bred tilgang, ligesom vi har det i EU over en

bred kam. Det vil jeg bare gerne have fru Lone Dybkjær til at bekræfte.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er altså tilhænger af, at der skabes et handelspolitisk og dermed økonomisk samarbejde mellem de her lande, og det er jeg af en ganske bestemt grund: Det er den eneste mulighed for at undgå ulovlig migration. Jeg kan ikke se andre muligheder, end at vi forbedrer økonomien i de her lande.

Jeg står også med den her erklæring, som hr. Morten Messerschmidt tager udgangspunkt i. Jeg kan også godt læse det, og jeg kan også læse, hvad der står i den paragraf, som hr. Morten Messerschmidt refererer til. Men jeg mener, at i det øjeblik vi har et indre marked – vi kan bare sige med fælles europæiske regler – ser verden jo meget anderledes ud, og derfor ser det også meget anderledes ud, hvis der kommer arbejdskraft hertil.

I øvrigt er jeg ikke af den opfattelse, at vi nødvendigvis i Europa kun har brug for højtspecialiseret arbejdskraft. Det bliver jeg nødt til at sige. Danmark mangler i meget høj grad arbejdskraft på en lang række områder, som ikke nødvendigvis er højtspecialiserede, men det er så en anden sag. Det står her, at målsætningen er, at det skal være fælles regler, og lad os se at få dem gennemført, og lad os så tage stilling derfra.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der er formentlig ikke mange af dem, der lytter til eller ser den her debat, der overhovedet har hørt om EU-Middelhavs-partnerskabet og samarbejdet mellem 35 lande, der alle sammen ligger rundt omkring Middelhavet, bortset fra at EU også strækker videre. Og på den måde kan man sige, at hr. Morten Messerschmidt måske spiller på en let bane.

Jeg tror imidlertid på fornuften, og jeg tror på, at langt de fleste mennesker godt kan se, at det ikke kan være rigtigt, det, hr. Morten Messerschmidt står og siger heroppe med sin konspirationsteori om, at dette er en politisk ramme om en skjult plan, der handler om at lave et stort. Et islamisk-europæisk stort, sagde hr. Morten Messerschmidt, er den skjulte ramme for at gøre os alle sammen nationalt hjemløse – det var en

del af det, hr. Messerschmidt også sagde – og han må advare mod den nye islamfascisme. Den nye islamfascisme. Hvad er det for noget? Om faren ved den islamiske befolkningsekspllosion. Hvad er det for noget?

Jeg gætter også på, at en del medlemmer af partierne Venstre og Konservative eller de, der stemmer på Venstre og Konservative, vil føle sig meget, meget ilde til mode, når og hvis de hører det her. For at være i klub med et parti, der har en ordfører, der kan stå og bruge en terminologi, der i den grad har paralleller til terminologien i 1920'erne og 1930'erne i Tyskland, synes jeg simpelt hen er meget, meget ubehageligt.

Jeg synes, det er meget ubehageligt, når man spiller på angst, når man spiller på skræmmebilleder, når man spiller på fjendebilleder, som hr. Morten Messerschmidt gør i den her sag. Jeg synes virkelig, det er ubehageligt, og jeg vil opfordre alle til at bruge deres sunde fornuft og sige: Det her er politisk manipulation, det har ikke noget med realiteterne at gøre.

Vi synes i SF, det er fornuftigt at have det her samarbejde. Vi synes, at det på mange måder måske ikke har kastet helt så meget af sig, som vi kunne have håbet på, men jeg vil i hvert tilfælde godt sige, at det her er lige så fornuftigt som det, der var grundlaget for EU i sin tid, nemlig samarbejde mellem lande, der havde stået fjendtligt over for hinanden. Tyskland og Frankrig havde ikke bare stået fjendtligt over for hinanden, de havde været i centrum i to verdenskrige inden for under 50 år med millioner af dræbte og lemlæstede i endnu større antal til følge. EU blev skabt på at skabe dialog, skabe samarbejde, skabe forståelse af, at man lærer hinanden at kende, ikke at man bliver ens eller ensarter noget, men at man samarbejder. Det her er så, kan man sige, den overordnede ramme om det samarbejde, som vi har brug for omkring Middelhavslandene. Vi står langt fra hinanden på mange områder.

Kl. 15.35

Det her område indebærer også en meget stor konflikt, som måske på globalt plan er en af de allersværeste konflikter at løse overhovedet, nemlig konflikten mellem palæstinensere og israelere, men det er dog et forum, hvor de kan sidde sammen og tale på højt niveau, og vel egentlig det eneste organiserede forum, hvor de to parter taler sammen. Men lad mig så også tage fat på nogle af myter, der ligger omkring det her.

Jeg tror, det er en almindelig opfattelse, at den illegale immigration er taget voldsomt til i EU, men det er den faktisk ikke. Den illegale immigration, for vi har jo ikke nogen legal immigration fra Nordafrika, er faktisk ikke vokset over de seneste par år. Den har nogenlunde den samme størrelse, som den har haft i de seneste mange år. Den immigration, der er kommet, er faktisk kommet fra Østeuropa.

Noget andet, jeg godt vil sige noget om, er myten om, at vi kan klare os fint uden nordafrikanerne – det kan vi faktisk ikke. Også når vi ser på dagens Europa, er vi dybt afhængige af den illegale arbejdskraft, der arbejder navnlig i Spanien, Italien, Grækenland og Frankrig. En stor del af de tomater, danskerne med stor fornøjelse sidder og spiser på deres frokost- eller middagsborde, er produceret af illegale indvandrere.

Nordafrikanerne har også brug for det. Vi har brug for det, og vi ved faktisk, at immigranter er en større økonomisk kilde til udvikling end den samlede ulandsbistand, som alle lande yder på globalt plan. Pengene fordeles ikke ens, men når man ser på det som en samlet sum, så giver de penge, immigranter sender hjem, faktisk et større bidrag til økonomisk udvikling, end ulandsbistanden giver.

Er vi så for i SF, at den illegale immigration skal fortsætte? Nej, det er vi ikke. Vi mener, at vi har et stort behov på europæisk plan for at skabe nogle fælles regler, så vi kan få en organiseret immigration. Vi mener, vi har brug for en immigration. Arbejdsmarkedsorganisationerne i Europa har anslået, at EU har brug for et meget stort antal immigranter. De siger omkring 20 millioner over de næste 30 år. Jeg ved ikke, om det er en opfattelse, som udenrigsministeren også deler, eller om der ligger en selvstændig dansk vurdering af, hvor mange immigranter vi egentlig har brug for at få ind i Europa for at kunne fortsætte den økonomiske velstand, som vi har i de europæiske lande. Men vi har brug for immigration, og vi har brug for, at den bliver velorganiseret. Vi har brug for, at der er fælles regler om den.

Vi kan ikke klare det med FRONTEx, det er EU's fælles grænseagentur, altså dem, der tager sig af at sikre de ydre grænser omkring EU. Men selv med nok så stærkt et FRONTEx vil vi aldrig nogen sinde kunne holde illegale immigranter ude. Vi ved også, at de illegale immigranter arbejder under nogle ganske forfærdende vilkår, faktisk slavelignende vilkår. Det er derfor vig-

tigt, at vi får en fælles politik, og også at vi får en indvandring.

I øvrigt er det sådan mig bekendt, at Dansk Folkeparti selv har sagt ja til både greencardordningen, altså, at folk, der har over en vis årlig indtægt, kan komme ind i Europa, og til jobkortordningen. Der er mig bekendt heller ikke i de regler noget, der siger, at de mennesker, der kommer ind på greencard- eller jobkortordningen, ikke må komme fra Nordeuropa. Så vi har brug for at videreudvikle det her område.

Den anden ting, jeg kort vil sige noget om, er frihandel. Udenrigsministeren sagde, som sandt naturligvis er, at der er en målsætning om, at vi skal have et frihandelsområde, der dækker Nordafrika i 2010, men at det næppe nås. Det tror jeg bestemt heller ikke at det gør. Men jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, hvornår den danske regering sigter efter at det nås.

Jeg vil også gerne spørge om, om det ikke er korrekt, at netop de nordafrikanske lande er dem, der vil have relativt størst fordel af, at vi får fjernet EU's skadelige landbrugsstøtte, og at det også frem for så meget andet vil være noget af det, der vil kunne sikre den økonomiske udvikling i Nordafrika, som gør, at færre mennesker er villige til at sætte livet på spil for at indvandre ulovligt til Europa eller arbejde under nogle fuldstændig uacceptable arbejdsvilkår.

Så vil jeg til allersidst blot sige, at vi stemmer for det forslag til vedtagelse, der er fremsat af Venstre og Konservative.

KL. 15.40

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal se bort fra ordførerens lidt småperfide indledende bemærkninger og spørge til det materielle indhold i netop diskussionen om greencardordningen.

Det må være åbenbart for folk med et vist refleksionsniveau, at for Dansk Folkeparti at se er det gode ved greencardordningen netop, at vi selv har været med til at træffe en afgørelse og selv har været med til at sige, at sådan vil vi gerne have at de danske regler skal se ud. Derfor er det jo helt uacceptabelt, at man i EU-sammenhæng arbejder for at udvide arbejdstagerudvekslingen med de nordafrikanske lande, for det er jo netop at overflytte kompetencen til at sige, hvordan vi gerne vil have, at vores danske udlændingepolitik skal se ud, fra dette hus til Bruxelles.

Jeg forstår, at fru Anne Grete Holmsgaard synes, det er fantastisk, at vi får nogle nordafrikanere her til landet, der arbejder for en sult- og slaveløn i Spanien, så vi kan få nogle billige tomater. Fru Holmsgaard må sådan set mene, hvad hun vil, men jeg synes måske ikke, det er den rigtige løsning, og kan fru Holmsgaard ikke godt se, at der er forskel på, om vi selv laver en ændring af Danmarks udlændingelovgivning, eller om vi giver EU carte blanche til det?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det første er, at jeg kan konstatere, at hr. Morten Messerschmidt ikke har hørt efter, hvad jeg sagde. Det andet er selve spørgsmålet, nemlig om der kun skal være national immigrationslovgivning, eller der også skal være lovgivning på europæisk plan.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi også har en fælles lovgivning på det område, for det, der sker i øjeblikket, er jo, at de europæiske lande skubber problemerne rundt imellem sig. Vi har rent faktisk ydre grænser. Det ved jeg godt at Dansk Folkeparti er imod, men det har vi altså, og når vi har ydre grænser, er det også vigtigt, at vi i det mindste har nogle minimumretningslinjer og nogle minimumstandarder for immigration til EU.

Det går altså ikke at blive ved med at sige: Vi vil ikke have nogen ind i EU's område. Vi har faktisk brug for, at der kommer nogle ind, og tænk engang: Det kunne måske også være, de berigede os på forskellige måder.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes, der er utrolig mange spændende ting i det, ordføreren siger, og det sidste, jeg vil spørge ordføreren om, er sådan set bare, om hun ikke kan eksemplificere denne berigelse.

Vi har lige gennemgået en stor velfærdsreform, og Velfærdskommissionen sagde meget klart i en af sine delrapporter, at 75 pct. af behovet for at gennemføre velfærdsreformer fuldstændig kunne forsvinde, hvis vi bremsede tilstrømningen af indvandrere fra den tredje verden.

Der er ingen tvivl om, som ordføreren i øvrigt også nævnte, at det netop er et problem, at landene skubber problemerne rundt imellem sig. Jeg er fuldstændig enig i, at det er et problem, og der er altså ikke tale om berigelse, men om økonomiske, sociale, kulturelle osv. problemer, og

derfor vil jeg bare gerne spørge, om ordføreren ikke kunne bevæge sig lidt ud over floskelniveauet og måske komme med nogle konkrete eksempler på, hvordan Danmark er blevet beriget af den muslimske indvandring, når man ser bort fra det øgede kvantum af bistandsmodtagere og kriminelle.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg anerkender ikke begrebet muslimsk indvandring. Jeg anerkender begrebet indvandring fra forskellige lande, hvor folk har forskellige religioner. Jeg går ind for religionsfrihed, og jeg respekterer, at folk har en anden religion end den, jeg selv har, uanset hvor uenig jeg så måtte være i den religion.

Så vil jeg sige: Ja, det er en berigelse at møde andre mennesker. Det har historisk set også været en berigelse for et lille nordligt land som Danmark at få indvandring fra forskellige befolkningsgrupper, hvad enten vi taler om huguenotterne, når vi går mange år tilbage, om de polske indvandrere, som der stadig bor rigtig mange efterkommere af på Lolland, om de hollandske indvandrere eller om de indvandrere, vi har fået gennem de seneste år.

Er det problemfrit? Nej, det er aldrig problemfrit, når folk med forskellige kulturer møder hinanden; det vil altid skabe problemer. Man kan så stille sig selv spørgsmålet: Har vi været gode til at håndtere de problemer? Nej, det har vi bestemt ikke været gode til, og jeg kæmper for, at vi bliver bedre til at håndtere dem, så vi kan leve i en verden, hvor man respekterer hinanden, og hvor man ikke baserer sig på at udspy fjendebilleder.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet, men jeg kan høre, at SF bakker forslaget til vedtagelse fra Venstre og De Konservative op. Men i det forslag til vedtagelse tales der jo også om frihandelsområde, og det synes jeg jo er lidt interessant, for skal det forstås på den måde, at SF er enig med Venstre og De Konservative om den frihandelsstrategi, der også ligger i Euro-Middelhavs-samarbejdet, og som fra EU's side går ud på at tilvinge store europæiske selskaber adgang til Middelhavsområdet's landes markeder frem for at se på de fattigere landes udviklingsbehov? Jeg vil sige, at hvis SF kan bakke en sådan handelspolitisk linje op, vil det undre mig

meget, men det skal måske ikke forstås på den måde?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Når vi taler om frihandel, er det helt klart, at vi mener og går ind for, at det vigtigste er at få afskaffet EU's landbrugsstøtte. Vi mener, det går alt for langsomt, og vi vil have den afskaffet, jo hurtigere jo bedre. Det er også derfor, jeg spurgte udenrigsministeren, om han er enig i vores vurdering af, at de nordafrikanske lande vil være nogle af dem, der ud over forbrugerne i Europa får de relativt største økonomiske fordele af en afskaffelse af landbrugsordningerne.

Det er jo klart, og det ved vi godt fra mange debatter, at Enhedslisten og vi ikke er enige om frihandelspolitikken. Vi går mere ind for frihandel, end Enhedslisten gør. Men man kan sige om vedtagelsen, at den er meget nøgtern og meget enkel. Der er nogle underliggende uenigheder, for vi mener ikke, regeringen går hårdt nok til makronerne for at få afskaffet landbrugsstøtten, og det er vi selvfølgelig kritiske over for. Men når udenrigsministeren siger, at på det overordnede plan er der en målsætning om at få frihandel i 2010, kan vi ikke andet end sige: Ja, det er vi enige i, og bliver det ikke i 2010, bliver det forhåbentlig i 2011 og ikke bare engang i en fjern fremtid.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Mit problem med de medelhavslandeaftaler er ikke alt det med indvandring, som Dansk Folkeparti kører løs med, men det økonomiske aspekt, hvor EU og Kommissionen også på dette område gør, som man gør i forbindelse med handelsaftaler i Verdenshandelsorganisationen WTO.

Når man skal forhandle handelsaftaler med en række fattige lande, har man kun fokus på en eneste ting, og det er, hvordan store europæiske selskaber kan få flest mulige markedsandele. Det betyder, at man totalt negligerer de fattigere landes udviklingsbehov, og det er en meget, meget markant bølgeagtig tilgang fra EU, som vi har set i diverse fora og har set i forbindelse med handelspolitiske aftaler og forhandlinger.

Jeg synes bare, det er utrolig mærkeligt at se SF være med på et forslag til vedtagelse sammen med Venstre og De Konservative, når forslaget nævner frihandelsstrategien, for det, der vil ske,

er jo, at den danske regering vil gå videre og give opbakning til de forhandlinger, der kører fra EU's side i øjeblikket, og som går ud på at tvinge sig adgang på den måde. Det kan jeg simpelt hen ikke begribe skulle være SF-politik.

Lige om lidt kommer jeg selv med et forslag til vedtagelse, som jeg mener ligger meget mere i forlængelse af det, som SF burde mene, så jeg synes lige, fru Anne Grete Holmsgaard skal overveje en gang til, hvor hun skal lægge sin stemme.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Styrken i vores synspunkt er, at vi kæmper på europæisk plan sammen med de andre kræfter, der ønsker en reel frihandel, imod dem, der prøver at bremse den. Vi prøver ikke at bilde nogen ind, at EU bare er en ting. EU er en kamp mellem venstre- og højrefløjen, og jeg er ked af, at Enhedslisten ikke er enig med os i, at det er rigtigt at gå frihandelsvejen. Det synes jeg faktisk er ærgerligt, for på den måde kommer Enhedslisten, som på mange måder ellers er et rigtig sympatisk parti, til at være med til at bremse og svække de kræfter, som arbejder for, at en reel frihandel skal være EU's politik.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren, og så er det den sidste ordfører, hr. Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Vi har haft en debat i dag, og man må sige, at der er kommet nogle meget interessante synspunkter fra Dansk Folkeparti frem i debatten. Jeg må sige, at i Enhedslisten har vi en lidt anden tilgang til problematikken.

Dette Euromed-samarbejde er i udgangspunktet sådan set en god idé. Man overvejer, hvordan vi kan have relationer med andre lande, hvordan vi kan indgå i dialog med dem, hvordan vi kan handle med dem, og hvordan vi ligesom kan se ud over Europas grænser. For et parti som Enhedslisten, som har et internationalt perspektiv, som gerne tænker i globale løsninger, og som hverken er for dansk nationalisme eller for euronationalisme, er det som udgangspunkt en rigtig god måde at tænke på og en rigtig god måde at se tingene på.

Det, som er årsagen til vores reservation, og det, som er vores problem med Euromed-samarbejdet, er først og fremmest, at der er tale om en frihandelsaftale, hvor EU i de forhandlinger, der

foregår, forhandler på en sådan måde, at man prøver at tiltvinge sig så meget markedsadgang, som man overhovedet kan, på bekostning af de fattigere lande. Det er en kendt strategi fra EU's side. Vi har set, hvordan EU opfører sig i verdenshandelsorganisationen WTO, en meget aggressiv linje, som gjorde, at ulandene i juli 2006 til sidst sagde: Vi gider ikke forhandle med jer; vi gider simpelt hen ikke finde os i, at I bliver ved med at stille alle de her meget aggressive krav, som vil gøre, at vores virksomheder bliver totalt udkonkurreret, samtidig med at I ikke gider give særlig meget.

Kl. 15.50

Den måde at tænke handelspolitik på, den måde at føre sig frem som en bølge på den internationale scene er en handelspolitik, som EU også fører ved de økonomiske bilaterale aftaler, der er ved at blive forhandlet med en række afrikanske lande, de såkaldte AVS-lande, som er 77 tidligere kolonier, og der ser vi den samme strategi. Hvordan kan vi rage mest muligt til os? Hvordan kan vi skaffe så store markedsandele for vores virksomheder som overhovedet muligt? Og imens ser man stort på de her fattigere landes udviklingsbehov.

Det er også den samme tankegang, der ligger bag det her samarbejde, og derfor har der i forbindelse med nogle af de møder, der har været rundtomkring, også været demonstrationer, hvor der netop er protesteret mod den handelspolitiske tilgang, som EU har haft. Og de demonstrationer er nogle, som vi i Enhedslisten har støttet. Det er demonstrationer, hvor vi har haft folk til stede, og det er demonstrationer, hvor vi har sendt støtteerklæringer.

Med hensyn til hele den her diskussion om indvandring vil jeg bare sige, at jeg egentlig ikke synes, at det er så svært. I det omfang der kommer mennesker til Danmark, og de skal arbejde her, så skal de være velkomne. Og det er fuldstændig ligegyldigt, om de er gule, om de grønne, om de er blå, hvilken kultur de har med i bagagen, hvilket sprog de taler. Det, der er vigtigt, er: Kommer man her og skal arbejde i Danmark, skal man arbejde på danske løn- og arbejdsvilkår. Det er ligesom det, som er finalen dér. Og det er det, som skal være det fuldstændig afgørende.

Når jeg hører hr. Morten Messerschmidt tale i dag, må jeg sige, at det minder meget om, hvad man kan se rundtomkring på forskellige hjemmesider og forskellige blogs på internettet, hvor man kan læse en masse om, hvad det her samar-

bejde er, hvilket hr. Morten Messerschmidt så er eksponent for her i Folketingssalen. Der er f.eks. forskellige hjemmesider. Den Danske Forening kalder på sin hjemmeside det her handelsamarbejde for et mellemstadium til oprettelsen af en udemokratisk verdensstat, som bygger på liberalisme og kommunisme.

Man kan sige, det ikke ligger meget langt fra det, som hr. Morten Messerschmidt sagde i dag. Og så findes der også blogs og mailfora, som nævner, at det her handler om islamiseringen af Europa og den i øvrigt allerede finder sted gennem DR 2 og kulturelle arrangementer som »Images of the Middle East«. Jeg må sige, at man altså kan læse og høre mange ting. Det kan man også i Folketingssalen.

Men som sagt er vi ikke positive over for det her handelsamarbejde, The Euro-Mediterranean Partnership. Men vi har en lidt anden tilgang, for nu at sige det mildt, end Dansk Folkeparti har. Og derfor har vi også fremsat vores eget forslag til vedtagelse, som lyder:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget pålægger regeringen at arbejde ud fra følgende retningslinjer i forbindelse med Euromed-samarbejdet:

- Handelsamarbejdet skal tage udgangspunkt i de fattigere landes udviklingsbehov frem for EU's store selskabers ønsker om øgede markedsandele.
- Når mennesker fra andre dele af verden arbejder i Danmark, skal dette arbejde foregå på danske løn- og arbejdsvilkår.

Folketinget udtrykker sin positive holdning til kulturel og social udveksling mellem lande i EU og lande i Middelhavsområdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 38).

Og dermed kan vi selvfølgelig ikke stemme for det forslag til vedtagelse, som Venstre og Konservative har fremsat. Vi kan selvfølgelig under ingen omstændigheder stemme for det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat. Vi kan kun stemme vores eget, og derfor vil vi også stemme imod forslaget, når afstemningen kommer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er ingen spørgsmål til hr. Rune Lund. Og derfor er det nu udenrigsministeren.

Kl. 15.55

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige tak for de meget positive reaktioner, der har været på den linje, regeringen fører, og som den tidligere regering jo også førte fra 1995, om nødvendigheden af at have et Euro-med-samarbejde. Jeg er glad for, at der er den brede enighed i Folketinget. Jeg kan se, at Dansk Folkeparti og Enhedslisten står sammen imod den brede holdning til Euromed-samarbejdet. Det er jo et godt selskab, man har fundet der fra Dansk Folkepartis side. Tillykke med det.

Til selve forespørgslen har jeg nu fået nogle spørgsmål, og jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det jo snarere går for langsomt. Vi prøver at få de associeringsaftaler, vi kan, men implementeringen af dem, gennemførelsen af dem er lidt vel langsom. Jeg kan godt forstå, fru Anne Grete Holmsgaard godt vil have 2010. Når det ikke bliver 2010, så bliver det måske 2011. Jeg kan ikke svare på, hvornår det bliver, men 2015 er nok mere sandsynligt.

Man skal jo bemærke sig, at verden bevæger sig i retning af regionale aftaler. ASEAN lavede en aftale i går eller i forgårs om et frihandelsområde i den del af verden inden 2015, så vi skal til at passe på i Europa, så vi ikke bliver et af de sidste områder, der har været i stand til at lave større frihandelsaftaler, for så går det ud over os selv.

Jeg kvitterer også for, at fru Lone Dybkjær har været glad for den øgede fokusering på kvinder, ikke mindst i teksten for 2006, men den var også med i 2003.

Jeg synes, det er vigtigt at bemærke sig, at Euromed-samarbejdet nu er blevet så politisk, at vi var i stand til for anden gang at lave en fælles tekst, som det skete i 2006. Ellers har det været meget svært, og det var også et meget hårdt arbejde at få den i land, bl.a. i forbindelse med de meget skærpede beskrivelser af den terrorisme, som alle landene forpligter sig til at bekæmpe. Der er teksten for 2006 jo betydelig stærkere end på noget tidligere tidspunkt.

Det er klart, at man skal følge op med konkrete initiativer – det var så kvindeområdet, fru Lone Dybkjær nævnte – og det gør vi også inden for »Det Arabiske Initiativ«, som heldigvis også støttes af Det Radikale Venstre.

Jeg vil også takke Socialdemokratiet for den meget klare tilslutning, der har været til vores

tankegang. Og så vil jeg til fru Anne Grete Holmsgaard svare, at vi selvfølgelig kunne have håbet på mere i forbindelse med associeringsaftalerne, men man skal her være opmærksom på, hvor stor en rolle de spiller. For en af de ting, der trækker i Syrien, er jo, at vi ikke har villet skrive den under. Det vil sige, at selve det at kunne få en associeringsaftale, en økonomisk aftale med EU, altså er noget, der trækker politisk i retning af de fornuftige ting. Det er vi jo enige om. Det er derfor, det også er et redskab i forbindelse med Syrien, altså at vi ikke vil skrive den under, før Syrien begynder at arbejde for en politisk fredsproces i området. Det var ikke nogen indvending, det var en uddybning.

Jeg fik spørgsmålet om EU's behov for legal migration, og jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at der skal man jo bemærke, at der faktisk i teksterne er en meget tydelig understregning af legal migration kontra illegal migration. Det gælder også stk. 60 i teksten fra 2003, hvor man jo præcist skriver:

If carefully managed – det ville jo ikke være carefully managed, hvis der var fri bevægelighed for arbejdskraften – migration can be a positive factor.

Det vil sige, at man behandler migration omhyggeligt, og man ville jo ikke skrive carefully, hvis der var absolut og automatisk fri bevægelighed.

Jeg skal i øvrigt også minde hr. Morten Messerschmidt, som jo elsker at læse tekster, om stk. 41 i 2006-teksten, som udenrigsministeren lavede. Det står jo: Vi vil øge samarbejdet i området om legal migration, migration og udvikling og illegal migration. Og her vender jeg tilbage til fru Holmsgaard og kan sige, at der er en stigende illegal indvandring og forsøg på indvandring til EU. Det har der ikke været de sidste 2 måneder på grund af vinteren, men det har ramt Spanien og Malta i 2006, og det er derfor, man er blevet enig om at styrke samarbejdet omkring legal migration, illegal migration og udvikling.

Jeg havde møde med den spanske udenrigsminister i sidste uge i Madrid, og der var vi enige om, at vi jo ikke får stoppet den illegale migration, uanset hvor meget vi prøver, uden der kommer udvikling, som ordførerne også har været inde på.

Derfor er det meget vigtigt, at udviklingsperspektivet er med, altså at der kommer økonomisk vækst i deres områder, for ellers vil de jo forlade området. Og så kom spørgsmålet om be-

hovet for legal migration. Kommissionen har altså vurderet, at der i 2030 vil være 20 millioner ubesatte stillinger i EU-området, fordi der ikke er arbejdskraft til dem, altså fordi vi er blevet ældre og gledet ud af arbejdsmarkedet. Det betyder så ikke, at EU automatisk skal lukke 20 millioner ind. Det kunne jo også være, man var i stand til at effektivisere arbejdsgange, kvalificere arbejdsgange og omstrukturere arbejdsgange, men alt andet lige, hvis ikke vi foretager omstruktureringer og ændringer i vores arbejdsformer i vores eget samfund, er der altså 20 millioner stillinger, som ikke vil være besat i 2030.

Så selvfølgelig har Europa behov for, at nogle kommer hertil og er med til at arbejde i Europa. Det er altså ikke en fri og uhæmmet indvandring, og der er det så, hr. Morten Messerschmidt måske ikke helt forstår EU-sprogbru- gen.

Kl. 16.00

Associering handler ikke om medlemskab. Der er ikke tale om, at de skal være medlemmer. Der er ikke tale om, at man skal lave et stort EU-nordafrikansk område med alle de tillægsord, som hr. Morten Messerschmidt brugte, og som jeg ikke kan genkende fra virkeligheden.

Alle ved, at Euromed-landene ikke har et medlemskabsperspektiv. Marokko ansøgte jo om det for nogle år siden og fik nej. Associering betyder en *vis* adgang til EU's indre marked, og det gælder særlig varer. Her har vi så aftaler på industrivarerne. Vi mangler, som fru Holmsgaard var inde på, landbrugsvarerne. Vi mangler tjenesteydelserne. Og det er også rigtigt, at hvad landbrugsvarer angår, spiller det en meget stor rolle for Nordafrika at kunne få dem.

Denne handelsletelse, som vi har fået igen- nem inden for de 35 lande, har jo også betydning for Syd-Syd-handelen. Det er jo ikke kun over Middelhavet. Det er jo også mellem landene i Nordafrika, at handelsletelser, toldletelser osv. spiller en rolle for at øge produktionen og beskæftigelsen og dermed formindske arbejdsløsheden, som er stor i deres område.

Så vil jeg sige, at afsnit 7's henvisning, som hr. Morten Messerschmidt var inde på, til tilnærmelse – »approximation«, som det hedder i den italienske tekst – af love og regler i forhold til det indre marked, faktisk er en helt sædvanlig formulering, når det gælder associeringsaftaler med tredjelande.

Hvorfor? Fordi jo flere fælles regler vi har over Middelhavet, jo lettere bliver handelen, f.eks. når det gælder forbrugerbeskyttelse, sund-

hed og miljø. Vi vil godt have sunde fødevarer, så det er da kun udmærket, at de tilnærmer sig det europæiske regelsæt, når man skal sende fødevarer såsom tomater osv. op til Europa. Det mål forfølger vi jo tæt i forhold til andre.

Ingen i EU forestiller sig, at EU's regler om arbejdskraftens fri bevægelighed skal sættes i kraft for Euromed's vedkommende. Det var fru Mette Gjerskov, som jo sagde det utrolig tydeligt. Der er da ingen, der forestiller sig, at hele Europa pludselig er fuldstændig åbent for al mulig vandring af arbejdskraft. Der vil vi selv have foden på bremsen, og som jeg sagde i min indledning, er det jo Danmark selv, der definerer, hvor meget vi har behov for, og det kommer til at ske i overensstemmelse med spillereglerne i Danmark. Ja, så har jeg svaret på det.

Så er jeg nået til hr. Morten Messerschmidt. Europa bygger altså ikke på en føderal model. Der er vist ikke nogen, der forestiller sig, at nationernes Europa ophæves og bliver til et nationsløst Europa. Jeg tror ikke, der er ret mange, der forestiller sig det mere. Det, vi jo altså ser i Europas politik for øjeblikket, er, at vi alle sammen kender og ønsker at bevare Europa som stedet for nationalstaternes samvær og samkvem. Det nationale vil fortsat være det basale i det internationale.

Så vil jeg godt komme ind på de ting, som hr. Morten Messerschmidt prøvede at være fremtidsorienteret med, altså at vi står foran et kultursammenstød, at Nordafrika er en del af problemet, ikke løsningen, og at den islamiske trussel – eller islamistiske, mener hr. Morten Messerschmidt sikkert – er den største i vor tid.

Ja. Det kan der være meget om. Men hvis man har den opfattelse, synes jeg, at Dansk Folkepartis kurs er direkte selvmodsigende og farlig. Hvis man virkelig føler, at Nordafrika er en del af problemet, så drejer det sig sandelig om at gøre Nordafrika til en del af løsningen, og det gør man jo kun ved at sørge for, at Nordafrika er en del af vores værdifællesskab, som det står i teksterne her, og at de får en økonomisk udvikling, som gør, at der ikke kommer den konfrontation og der ikke kommer en interessekonfrontation.

Hvis den islamistiske trussel er den største, må man altså aftackle den, og det gør man jo kun ved, at man får en fælles interesse i en fredelig udvikling, i stedet for at nogle kan se en større gevinst i at få sprængt nogle mure, fordi der er bygget mure op. Det er det, der ligger i f.eks. Anna Lindh-stiftelsen. Det er jo et arbejde for

bl.a. People to People med ungdom, uddannelse og medier.

Så hvis man står foran et kultursammenstød, og det er der nogle der ønsker – jeg sagde også i min tale her, at ekstremister på begge sider ønsker det kultursammenstød – så er den eneste logiske linje, at man gør alt, hvad man kan, for at undgå det og snyde dem fra sammenstødet, som ønsker sammenstødet. Det er præcis det, de 35 lande i Euromed arbejder for. Derved skaber man en fredeligere fremtid. Med den konfrontationskurs, der lå hos hr. Messerschmidt, bliver fremtiden meget ufredelig, hvis vi fulgte den politik.

Så konsekvensen af Dansk Folkepartis frygt for fremtiden burde jo være at være konstruktive i at aftackle den frygtelige fremtid. Det er det, der ligger i det her, og derfor forstår jeg ikke helt, at man kan have den fremtidsfrygt og så i øvrigt være imod de midler til at forhindre frygten i at blive virkelighed.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det var bare lige til udenrigsministerens indledende bemærkning om, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti er i samme båd. Så vil jeg bare spørge, om udenrigsministeren ikke kan bekræfte, at hvad angår den handelspolitik, som EU fører over for tredjelande, parter uden for EU, er både udenrigsministeren, Dansk Folkeparti, SF og også andre partier i samme båd, og det er en båd, som Enhedslisten ikke er med i.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, jeg vil meget, meget gerne bekræfte, at meget ofte står Enhedslisten ganske alene – heldigvis.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Så kan vi også bekræfte, at det dermed er sådan, at udenrigsministeren er stolt af, at udenrigsministeren sammen med Dansk Folkeparti, sammen med SF og andre bakker op om den linje, som EU fører over for tredjeverdenslande, hvor man prøver at tiltvinge sig en markedsadgang, som de gentagne gange har sagt fra over for, og som også har betydet, at de forhandlinger, der er om handel i Verdenshandelsorganisationen, brød sammen i juli sidste år.

Jeg kan også forstå, at udenrigsministeren er stolt af, at han sammen med Dansk Folkeparti

og SF og andre bakker op om den handelspolitik, der går ud på, at EU i forhold til en række tidligere kolonier, de såkaldte AVS-lande i Afrika, også synes, at den tilgang er superfornuftig, selv om vi ved, at den meget aggressive tilgang vil udkonkurrere en masse industri i Afrika.

Jeg kan forstå, at udenrigsministeren er meget stolt over, at han med støtte fra forskellige partier i Folketinget bakker op om en sådan linje. Men sådan er det jo.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er også noget vrøvl. Jeg er naturligvis meget glad for den brede enighed, der er i Folketinget i så væsentlige ting som den langsigtede handelspolitik. Men det er jo ikke sådan, at vores politik går ud på at ødelægge økonomien i den tredje verden. Tværtimod går den jo præcis ud på, som jeg også sagde i mine afsluttende bemærkninger, at forhindre, at økonomien giver anledning til konflikter, og at dårlig økonomi giver illegal immigration og konfrontation.

Der synes jeg at hr. Rune Lund totalt glemmer, at EU-området præcis er det område, der har lavet total toldfri adgang for varerne fra de fattigste lande. Det er vi det eneste område der har.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til udenrigsministeren og giver ordet til hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal ikke sige noget om, hvilke både vi befinder os i i forskellige sammenhænge, blot konstatere, at den båd, Dansk Folkeparti til enhver tid er i, også er på ret kurs.

Det er den også i denne sammenhæng, for vi ønsker netop frihandel. Vi ønsker samarbejde i WTO, bilateralt, med alle lande i verden for at skabe frihandel og dermed vækst. Jeg vil dog sige, at hvis vi ser på vækstratener, så kan det godt være, det er andre lande end Nordafrika, vi i første omgang skal rette henvendelse til, når vi taler om frihandel. Jeg har svært ved at forestille mig, at der skulle være ret meget, de lande producerer, som kunne være af interesse, sammenlignet med, hvad andre lande og landområder producerer.

Men det, der jo netop er det centrale, er, at vi i Dansk Folkeparti forholder os pragmatisk. Vi vil ikke acceptere en række af de præmisser, som lægges op i det her Euro-Mediterranean Part-

nership. Derfor siger vi fra, og derfor problematiserer vi det, og det er præcis det, som den debat, vi har haft her i dag, har haft til formål at gøre.

Vi problematiserer det, når meldingerne, når udtalelserne og citaterne er uklare, når man kan tolke det i retning af, at der åbnes op for fri arbejdstagerbevægelighed. Selvfølgelig er det dejligt og beroligende, at vi har en begavet udenrigsminister, som på den måde kan afmontere, men det ville jo være rarere, om den begavede udenrigsminister, som altså også var udenrigsminister i 2003, kunne have fået de meget klare og smukke hensigtserklæringer, begrænsninger, ind i den vedtagelse, som vi altså her diskuterer.

For sagen er jo desværre, at den danske udenrigsminister og Danmark i en lang række sager ikke er på linje med det Europa, som mange andre og særlig større europæiske lande vil have. Det er netop ikke rigtigt, at tanken om et føderalt Europa er død. Hele ideen bag EU-forfatningen er at skabe et føderalt Europa, at nedbryde nationalstaterne.

Kun ved at løsrive europæerne fra deres nationale samhørighedsforhold kan man flytte så megen magt, som der lægges op til, til et centralt styre i Bruxelles og tage den ud af de nationale hovedstæder. Som led i den strategi ligger altså at gøre Europa multietnisk, og det er i den sammenhæng, vi udtrykker en stærk bekymring ved det samarbejde, der foregår imellem EU og de muslimske lande i Nordafrika.

Dialog er afgjort en god ting, men det afhænger altså af, hvad det er, der bliver sagt, og der bliver givet vist sagt meget godt over Middelhavets vande. Men der bliver også sagt meget skidt, og det er det, som vi i Dansk Folkeparti vender os imod. Derfor er vi modstandere af optagelsen af Tyrkiet i EU.

Vi er modstandere af at skulle have fri arbejdstagerudveksling med de nordafrikanske lande. Vi er modstandere af, at EU skal føre en dialog med de muslimske lande, som i vid udstrækning er den rene eftergivelse. Det så vi senest i Muhammedkonflikten, hvor EU var blandt de sidste til at give Danmark ret i, at ytringsfrihed selvfølgelig går forud for ethvert religiøst dogme. Derfor stiller vi os skeptiske i den her sag.

Kl. 16.10

Men jeg skal takke for debatten, takke ikke alene for de underholdende indslag, som særlig socialisterne har været i stand til at levere, men

også for de saglige indslag, som regeringens repræsentanter har leveret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til hr. Morten Messerschmidt. Og så er det fru Anne Grete Holmsgaard – der ikke ønsker ordet.

Vi venter lige 2 minutter, til alle har indfundet sig i salen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 37 af Birgitte Josefsen (V) og Helle Sjelle (KF) (*se side 2918*) vedtoges med 83 stemmer (V, S, KF, RV og SF) mod 15 (DF og EL).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 36 af Morten Messerschmidt (DF) (*se side 2917*).

Forslag til vedtagelse nr. V 38 af Rune Lund (EL) (*se side 2929*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 99: Forslag til lov om ændring af lov om social service, lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. (Bemyndigelse til at fastsætte regler om administration af kommunale krav om mellemstatslig refusion efter EF-retten m.v.).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 6/12 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Gudrun Laub (V):

Lovforslaget medfører, at staten kan udbetale refusion til kommunerne for de udgifter, de har haft i forbindelse med udgifter til naturalydelse